

РЕШЕНИЕ

№ 27

гр. Харманли, 22.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ХАРМАНЛИ в публично заседание на двадесет и шести януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Кремена Т. Стамболиева Байнова

при участието на секретаря И. АТ. И.А
като разгледа докладваното от Кремена Т. Стамболиева Байнова
Административно наказателно дело № 20235630200297 по описа за 2023
година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление (НП) № 23-0271-000324 от 19.04.2023 година на ВПД Началник Група в РУ – Харманли към ОДМВР - Хасково, с което на С. Н. Ю. с ЕГН ***** от село Г. Г., област Хасково, със съдебен адрес: гр. С. ул. Г. С. № *, оф. *, обл. Х., чрез адвокат П. К., за нарушение на чл. 103 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) са наложени административни наказания „Глоба” в размер на 200 лв. и „Лишаване от право да управлява моторно превозно средство (МПС)” за срок от 6 месеца.

Жалбоподателят С. Н. Ю. моли за отмяна на обжалвания акт, тъй като бил неправилен и незаконосъобразен – издаден в нарушение на процесуалния и на материалния закони. Сочил, че не бил извършил нарушението, за което е санкциониран. Претендират се разноси по делото.

В съдебната фаза, редовно призован, респ. уведомен, жалбоподателят С. Н. Ю., не се явява. За него се явява адвокат П. К.. С Писмена молба адвокат

К. иска от Съда да отмени обжалвания акт, тъй като не бил извършил процесното нарушение като развива просторни доводи в тази насока. Представен е Списък на разноските.

В съдебната фаза се ангажират гласни и писмени доказателства.

Административнонаказващият орган (АНО) и издател на обжалваното НП (въззиваемата страна) - ВПД Началникът на Група в РУ – Харманли към ОДМВР – Хасково, редовно призован, не се явява и не изпраща представител. От Съда се иска да потвърди обжалваното НП. Наведено е възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение.

В съдебната фаза се ангажират писмени и гласни доказателства.

Съгласно чл. 61 от ЗАНН ход на делото е даден, тъй като неприсъствието на редовно призована страна не е пречка за водене на делото.

Съдът, след като прецени по отделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, установи следното от фактическа страна:

На 14.03.2023 година на свидетелите М. А. М. и К. С. И. (служители към онзи момент на Участък Маджарово при РУ - Харманли) се намират на третокласен път № 808, при км. 36+500, което е на територията на община Маджарово. Около 17.00 часа забелязват приближаващото към тях МПС – лек автомобил „Фолксваген”, модел „Пасат” с държавен регистрационен номер Х **** КВ (собственост на Н. Ю. А. видно от Справката за собственост от АИС – КАТ), който се движи в посока от село Тополово към село Долни Главанак. Свидетелят М. подава сигнал със „стоп-палка”, образец МВР, на цитирания лек автомобил да спре, но той не спира и продължава да се движи в посока село Долни Главанак. За случилото се е уведомен ОДЧ при РУ – Харманли, който разпорежда на полицейските служители да проследят автомобила. Полицейските служители предприемат проследяване на автомобила, но малко по-късно губят визуален контакт с процесното МПС и посоката му на движение.

За случая е изготвена Докладна записка, в която свидетеля М. посочва, че водач на лекия автомобил е бил жалбоподателя С. Н. Ю..

На дата 22.03.2023 година предвид констатираното нарушение и в кръга на службата си, свидетелят М. А. М. – Младши полицейски инспектор в

Участък Маджарово, Група „Охранителна полиция” към РУ – Харманли към ОД на МВР - Хасково (длъжностно лице от службите за контрол по ЗДвП), идентична с Младши експерт, съставя против жалбоподателя Ю. и в негово присъствие Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 324, със серия АД и с бланков № 407845. Това процесуално действие извършва и с участието на свидетеля К. С. И.. В изготвения АУАН актосъставителят излага подробно описание на фактическото нарушение, свързано с неспиране при подаден сигнал за това от контролен орган, както и на обстоятелствата по извършването и откриването му. А досежно квалификацията, нарушението правно квалифицира с разпоредбата на чл. 103 от ЗДвП, която вписва за нарушена. АУАН е предявен на жалбоподателя, който сочи, че има възражения против констатациите на Акта, което и е вписано в съответната графа, но не посочва конкретни такива. Връчен му е лично, като с подписа си Ю. удостоверява получаването на екземпляр от него, видно от Разписката, инкорпорирана в самия документ, датирана от 22.03.2023 година.

Срещу Акта в законоустановения 7-дневен срок не постъпва Възражение.

Сезиран надлежно с така съставения АУАН, след получаване на образуваната с него преписка, ВПД Началникът на Група „Охранителна полиция” при РУ - Харманли към ОДМВР – Хасково, издава процесното НП № 23-0271-000324 от 19.04.2023 година. В издадения санкционен акт, АНО възприема изцяло фактическите констатации, изложени в АУАН, както и правната квалификация на нарушението, дадена от контролния орган - чл. 103 от ЗДвП и налага на жалбоподателя Ю. административни наказания „Глоба” в размер на 200 лв. и „Лишаване от право да управлява МПС” за срок от 6 месеца. НП е редовно връчено - лично на жалбоподателя, на 16.05.2023 година, видно от Разписката, инкорпорирана в самия документ и надлежно оформена – датирана и подписана (в същия смисъл е и информацията, съдържаща се в Справката за нарушител/водач). Възражения относно начина и формата на връчване на НП не се противопоставят в настоящото съдебно производство.

Материалната компетентност на актосъставителя и на ВПД Началника на Група „Охранителна полиция” при РУ – Харманли към ОДМВР – Хасково да издават съответно АУАН и НП за нарушения по ЗДвП, се доказва от приетите

по делото Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 година на Министъра на МВР и Заповед № 1253з-238/02.08.2022 година на ВПД Директор на ОДМВР – Хасково и вземайки предвид факта, че М. А. М. заема длъжността „Младши полицейски инспектор в Участък – Маджарово, Група „Охранителна полиция” към РУ – Харманли към ОД на МВР – Хасково”, идентична с Младши експерт и че Х. А. А. заема длъжността „ВПД Началник на Група „Охранителна полиция” в РУ – Харманли към ОДМВР - Хасково, т.е. последният се явява носител на санкционна власт, делегирана му в длъжностно качество (заемана длъжност) от наказващия орган по закон съгласно чл. 189, ал. 12 от ЗДвП – Министъра на МВР по надлежния ред с административен акт - Заповед.

Приложена е и Справка относно нарушенията на жалбоподателя, в която е отбелязано че Ю. има наложени множество санкции с влезли в сила НП и Фишове за различни административни нарушения на ЗДвП и Кодекса за застраховането (КЗ), както и са му налагани принудителни административни мерки и е осъждан за престъпление по чл. 343б, ал. 3 от НК.

Представена е и приета по делото Декларация за семейно и материално положение и имотно състояние на жалбоподателя, видно от която е женен и има малолетно дете, има месечен доход в размер на 1 000 лв. и притежават със съпругата си недвижим имот в град Маджарово и МПС.

По делото бе допуснато и разпитано в процесуалното качество на свидетел лицето Н. Ю. А., което установи, че на процесните дата и час той е управляват посоченото МПС, видял е полицейската кола, но никой не му е падал сигнал за спиране. Синът му С. Ю. нямал ключове за тази кола и при нужда си ползвал собствената такава.

*Като прецени така установената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, при цялостната служебна проверка на акта, при условията на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НПК и във връзка със становищата на страните, настоящият състав на Харманлийския Районен съд, достигна до следните **правни изводи**:*

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН и е допустима – подадена е в преклузивния срок по ал. 2 на посочения текст видно от датата депозиране в Регистратурата на Районен съд - Харманли, от надлежно

легитимирано за това действие лице (срещу, което е издадено атакуваното НП) – лично нарушителят, при наличие на правен интерес от обжалване и пред местно (по местоизвършване на твърдяното нарушение) и родово (по аргумент от чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) компетентния Харманлийски районен съд. Ето защо същата е проявила своя суспензивен (спиращ изпълнението на НП – аргумент от чл. 64, б. „б” от ЗАНН) и девулативен (сезиращ Съда – чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) ефект.

На основание чл. 79 б от ЗАНН Съдът констатира, че процесната Глоба не е платена – видно от съответната графа от Справката за нарушител/водач, ето защо производството не подлежи на прекратяване поради влизане в сила на НП в частта, касаеща финансовата санкция в резултат на плащането ѝ.

Обжалваното НП и АУАН, въз основа на който е издадено, са законосъобразни от формална, процесуалноправна страна, като Съдът достигна до тези изводи след служебна проверка на съдържанието и материалите от приложената Административнонаказателна преписка (АНП). Не се констатираха недостатъци на актовете.

Не са допуснати съществени процесуални нарушения по образуването и приключването на административнонаказателната процедура, които да водят до нарушаване на правото на защита на жалбоподателя и да се основания за неговата незаконосъобразност и отмяна.

Спазени са предвидената форма и процесуален ред като констатиращият и санкционният актове имат необходимите реквизити и минимално изискуемо съдържание, съобразно изискванията на чл. 42 от ЗАНН – за АУАН, респ. и чл. 57 от ЗАНН – за НП. Самото нарушение е описано точно и ясно. Съдържанието на АУАН и НП при описание на процесното деяние е идентично. Следователно нарушението е описано по начин, даващ възможност на наказаното лице да възприеме в цялост признаците на същото и да организира адекватно правото си на защита. Т.е. налице е пълно съответствие между описанието на нарушението от фактическа страна и законовата разпоредба, която е била нарушена.

Разпоредбата на чл. 52, ал. 4 от ЗАНН сочи, че преди да се произнесе по преписката, наказващият орган проверява Акта с оглед на неговата законосъобразност и обоснованост и преценява възраженията и събраните доказателства, а когато е необходимо, извършва и разследване на спорните обстоятелства, като разследването може да бъде възложено и на други длъжностни лица от същото ведомство. В конкретния случай поради липса на

конкретни възражения (изписаното в АУАН е бланкетно) проверката на АНО се е ограничила само до проверка съдържанието на Акта и поради липса на констатиращи недостатъци е издадено обжалваното НП.

Актът и НП са издадени от компетентни органи съгласно чл. 37, ал. 1, б. „а” от ЗАНН, вр.чл. 189, ал. 1 от ЗДвП и чл. 47, ал. 1, б. „а”, вр.ал. 2 от ЗАНН, вр.чл. 189, ал. 12 от ЗДвП. Съгласно чл. 189, ал. 1 от ЗДвП, Актовете, с които се установяват нарушенията по този закон, се съставят от длъжностните лица на службите за контрол, предвидени в този закон, които съгласно чл. 165, ал. 1 от ЗДвП се определят от Министъра на вътрешните работи. Видно от т. 1.3.3 от Заповед рег.№ 8121з-1632/02.12.2021 година, е налице оправомощаване в полза на полицейски органи в структурите на Охранителна полиция в Участък – Маджарово при РУ – Харманли в състава им. Видно от Заповед № 1253з-238/02.08.2022 година е налице и изрично оправомощаване в полза на актосъставителя М. А. М., преминал успешно изпит за проверка на знанията по ЗДвП - полицейски орган от посочената категория. В процесния казус е установено, а и не е спорно между страните, че към 22.03.2023 година актосъставителят М. А. М. е заемал длъжността „Младши полицейски инспектор в Участък – Маджарово, Група „Охранителна полиция” към РУ – Харманли към ОД на МВР – Хасково”, идентична с Младши експерт, т.е. бил е полицейски орган, който е орган по контрол по смисъла на чл. 165, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, а Охранителна полиция е структурно звено и част от състава на МВР. В тази насока е и изявлението на свидетеля М., направено в открито съдебно заседание, проведено на 10.01.2024 година. Предвид изложеното актосъставителят М. М. безспорно се явява длъжностно лице от службите за контрол, предвидени в ЗДвП, което има правомощията по чл. 189, ал. 1 от ЗДвП, т.е. да съставя Актове, с които се установяват нарушения по ЗДвП. Лицето, подписало НП е заемало към момента на издаването му длъжността „ВПД Началник на Група „Охранителна полиция” в РУ – Харманли при ОДМВР – Хасково” и деянието е извършено в зоната на отговорност на РУ – Харманли.

При издаването на Акта и НП са спазени предвидените от разпоредбите на ал. 1 и ал. 3 на чл. 34 от ЗАНН срокове.

Предвид изложеното липсват предпоставки за отмяна на процесуално основание поради недостатък във формата на акта или допуснато друго процесуално нарушение от категорията на съществени такива,

рефлектиращо върху правото на защита на санкционираното лице, респ. довело до неяснота и неопределеност на фактите, подлежащи на доказване. Ето защо, съобразно изложените правни аргументи, решаващият Съдебен състав обосновава формира правен извод, че процесното НП не страда от формални недостатъци, в резултат на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, поради което се явява изцяло законосъобразен от процесуалноправна страна, акт.

Преценена по същество, Жалбата е основателна по следните съображения, частично идентични с тези, наведени в Жалбата и с тези на адвокат П. К., посочени в Писмената ѝ молба:

Настоящото производство е от административнонаказателен характер, при което е необходимо да се установи дали е деяние, което представлява административно нарушение по смисъла на чл. 6 от ЗАНН, същото извършено ли е от посоченото в Акта лице и извършено ли е виновно - предпоставките са абсолютни, като тежестта на доказване лежи върху АНО. Следва да се има предвид, че отразеното в АУАН не се счита за доказано, т.е. за безспорно установено. Това е така, тъй като по силата на чл. 84 от ЗАНН в административнонаказателното производство са приложими правилата на НПК, а съгласно чл. 16 от НПК обвиняемият (в административнонаказателното производство това е лицето посочено като нарушител) се счита за невинен до доказване на противното. Това означава, че е в тежест на АНО (по аргумент на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 103, ал. 1 от НПК), тъй като именно той е субектът на административнонаказателното обвинение, да докаже по безспорен начин пред Съда с всички допустими доказателства, че от обективна страна има административно нарушение и че от субективна страна е извършено виновно от лицето, посочено като нарушител. Настоящата Съдебна инстанция е такава по същество и задължението на Съда е служебно да следи за законосъобразността на обжалваното НП.

Настоящият Съдебен състав намира че не е доказано извършването на визираното в НП нарушение от страна на С. Н. Ю. Според настоящия състав, от събраните по делото доказателства не може да се направи несъмнен извод, че именно наказаното лице е извършител на конкретното нарушение. В производството пред АНО, а и в това пред Съда, не са събрани категорични

доказателства в тази насока. Полицейските служители са категорични, че автомобилът се е управлявал от жалбоподателя, но тези техни показания звучат нелогично, тъй като те са имали възможност да видят водача само за няколко секунди. В подкрепа на посочената невъзможност да познаят водача е и фактът, че автомобилът се е движил със скорост от средна до висока съгласно показанията им, което още повече ги поставя в невъзможност да видят и познаят със сигурност водача. Отделно от това описанието, което свидетелите дават на жалбоподателя не съответства на снимковия материал, наличен по делото (представен от страна на АНО и от страна на самия жалбоподател) – жалбоподателят е с продълговато лице, а не с кръгло такова, действително е с тъмна коса и е късо подстриган, но има два изключителни белега, които следваше да се посочат, тъй като именно това го отличава от другите лица – има мустаци и брада. За разлика от него обаче баща му – свидетелят Н. А. няма брада и мустаци и има кръгло лице.

В тази насока е и фактът, че процесният автомобил не е на жалбоподателя, а на трето лице – баща му, поради което не може да се направи евентуална асоциация между автомобила и собственика му, респ. водача.

От показанията на свидетеля Н. Ю. А., които Съдът кредитира, тъй като са вътрешно непротиворечиви и няма данни за предубеденост на свидетеля, въпреки че е в близка родствена връзка с жалбоподателя, се установява, че жалбоподателят към датата и часа на процесното нарушение не е управлявал лекия автомобил, видян от полицейските служители. Т.е. Съдът приема, че поддържаната от жалбоподателя теза не е защитна такава с цел избягване на отговорност, а отразява действителната фактическа обстановка.

Преди да издаде санкционния си акт спрямо посоченото в НП лице, АНО е следвало по категоричен и безпротиворечив начин да установи, че именно това лице е извършител на нарушението, което в случая не е сторено. Ето защо, след като по делото не е безспорно установено извършването на административното нарушение от страна на наказаното лице, следва НП да бъде отменено.

В случай, че не се възприеме изложеното от Съда, касаещо отмяна на НП, то се излагат следните доводи:

Правилна би била дадената от АНО материалноправна квалификация на

извършеното нарушение.

Съдът би приел, че към момента на съставяне на АУАН, жалбоподателят е имал качеството на „водач“ на МПС по смисъла на тълкуването на § 6, т. 25 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗДвП.

Като водач, управляващ МПС - лек автомобил, жалбоподателят е субект на задълженията, предвидени в нормите на ЗДвП, които установяват правилата за движение по пътищата, изискванията към водачите и конкретните техни задължения, така и относно движещите се ПС. В кръга на тези задължения от императивен порядък е и установеното с чл. 103 от ЗДвП, съдържащо изрично предписание, според което при подаден сигнал за спиране от контролните органи, всеки водач на пътно превозно средство (ППС) е длъжен да спре по начина, указан в разпоредбата на закона (плавно, в най-дясната част на платното за движение или на посоченото от представителя на службата за контрол място) и да изпълнява дадените му указания.

За съставомерността на нарушението по чл. 103 от ЗДвП е необходимо, от обективна страна, подаденият сигнал да е възприет от водача, същият да не е спрял или да не е изпълнил дадени указания. В случая, по делото, доказани биха били фактите, свързани с поведение и действия на жалбоподателя, разкриващи обективното неизпълнение от негова страна на обсъжданото задължение, обвързващо го в качеството му на водач на МПС, да спре при подаден сигнал от страна на контролен орган. Правните изводи в тази насока биха били установени от гласните доказателства - показанията на полицейските служители М. и И., от които би се установило, че на посочените в НП дата и място – 14.03.2023 година третокласен път № 808, при км. 36+500, жалбоподателят като водач на лек автомобил след подаден сигнал да спре, не е спрял, а е продължил движението си в посока село Долни Главанак и дори е ускорил скоростта си. Т.е. не е спрял на подадения сигнал за спиране от представител на службата за контрол - полицейски служител към МВР, който сигнал е отправен към жалбоподателя. На тази доказателствена основа биха били изяснени и фактическите обстоятелства относно естеството и формата на дадения сигнал от контролните органи; така и относно средството, използвано за изпълнението на дадения сигнал чрез „стоп-палка“, както и относно възприемането му от страна на водача. Съдът

би приел, че подаденият към жалбоподателя Ю. сигнал да спре, е бил достатъчно ясен, както и е бил разбираем за него. Т.е. от събраните по делото доказателства би се стигнало до извода, че в момента на подаване на сигнал а от контролния орган със „стоп-палка”, водачът на МПС е бил в състояние да възприеме подадения сигнал, както и фактът, че той е подаден достатъчно ясно и недвусъзначно. Поради това Съдът б и приел, че жалбоподателят от обективна страна е нарушил чл. 103 от ЗДвП.

За пълнота на настоящото изложение следва да се посочи, че свидетелят М. е полицейски орган по смисъла на чл. 57, ал. 1 и чл. 38, т. 1 от ЗМВР и съгласно чл. 6, ал. 1, т. 7 и чл. 64, ал. 3 от същия закон, които при изпълнение на функциите си по контрол на правилата за движение по пътищата може да издава разпореждания чрез положение на тялото и/или ръцете, действия или знаци, посочени в закон, както е подходено и в конкретния случай - указанието към жалбоподателя да спре е подадено със „стоп-палка”.

Налице би бил субективният елемент от състава на нарушението – извършено е виновно, при пряк умишъл. Т.е. жалбоподателят е разбирал свойството и значението на извършваното и е могъл да ръководи постъпките си. Съзнавал е общественотоопасния характер на извършваното от него деяние, предвиждал е настъпването на общественотоопасните последици и е искал тяхното настъпване. Бил е напълно наясно относно факта, че не изпълнява нареждане на органите за контрол и регулиране на движението.

Досежно приложението на чл. 28 от ЗАНН - преценката за липса на основания и предпоставки за квалифициране на конкретния случай като маловажен по смисъла на чл. 28, вр. § 1, ал. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН, е изразена мълчаливо от АНО с факта на издаването на НП, респ. налагането на санкции на извършителя на нарушението. Отсъствието на изложени мотиви в тази насока, от негова страна, не би съставлявало процесуално нарушение. Извод, следващ по аргумент от чл. 57 от ЗАНН – процесуалната норма, лимитираща задължителните реквизити на НП. От друга страна, съобразявайки признаците на осъществения фактически състав на административното нарушение, процесното деяние не би разкрило обществена опасност, по-ниска от обичайната за този род нарушения, нито пък изобщо липса на такава, поради което не би съставлявал маловажен случай. И това би било така, както поради неговия формален характер – за съставомерността му не е

предвиден и не се изисква настъпване на вредоносен резултат. Поради това биха липсвали предпоставки за преквалифициране на нарушението като маловажно, респ. за приложението на чл. 28 от ЗАНН и в този смисъл Съдът би приел преценката на АНО по чл. 28 ЗАНН за съответстваща на закона. Отделно от това съгласно чл. 189з от ЗДвП за нарушения по този закон не се прилага чл. 28 от ЗАНН.

Съдът би приел, че описанието на нарушението в НП съответства на правната му квалификация, така и наказанията би приел, че са законосъобразно наложени на посоченото правно основание по чл. 175, ал. 1, т. 4 от ЗДвП - обосновано и в съответствие с материалния закон би била ангажирана отговорността за нарушението по чл. 175, ал. 1, т. 4, вр.чл. 103 от ЗДвП.

Наложените на жалбоподателя наказания „Глоба” в размер на 200 лв. и „Лишаване от право да управлява МПС” в размер на 6 месеца, Съдът би приел, че са определени на съответното правно основание – по вид и размер, в рамките на предвиденото в приложимата, действаща към датата на деянието, санкционна норма - чл. 175, ал. 1, т. 4 от ЗДвП, като същите са индивидуализирани в максималните установени размери. В случая, така проведената индивидуализация от АНО би съответствала на критериите по чл. 27, ал. 2 от ЗАНН и б и се обосновава напълно от доказателствата по делото, поради което очевидно органът е изпълнил процесуалното си задължение съгласно посочената норма, при отмерване на санкцията да отчете тежестта на нарушението, личността на нарушителя и всички други релевантни за отговорността обстоятелства. Видно от данните, отразени в Справката за нарушител/водач, изведена от АИС на МВР, С. Н. Ю. е многократно наказван, с влезли в сила НП и Фишове за различни административни нарушения по ЗДвП и КЗ, а именно: налични са над 10 на брой НП и над 25 на брой Фишове, както и са му налагани принудителни административни мерки, включително е бил осъждан за престъпление по чл. 343б, ал. 3 от НК – управление на ППС след употреба на наркотични вещества, т.е. Съдът би приел, че обществената опасност на дееца е изключително завишена, тъй като множеството наложени му административни санкции, включително осъждането му по наказателен ред, явно не са повлияли върху неправомерното му поведение. Отделно от това би следвало да се посочи, че при подаден сигнал за спиране Ю. не само не е

спрял, но е и увеличил скоростта си. Съдът би съобразил и обществената опасност на деянието, която също е завишена, тъй като не са спазени правилата за движение по пътищата, което обстоятелство води до рискове за живота и здравето не само на жалбоподателя, но и на другите участници в движението. Посочените фактически обстоятелства несъмнено би следвало да се ценят за отегчаващи такива, обуславящи по-висока степен на обществена опасност от типичната за този вид нарушение, резонно биха завишили и тази на личността на нарушителя. Ето защо, последните в съвкупност интерпретирани убедително биха подкрепили проведената от АНО индивидуализация на наказанията, поради което наложените наказания биха се явили правилно определени и справедливи, доколкото биха съответствали по тежестта си на извършеното деяние. В тази връзка не би могло да се отчете като смекчаващо вината обстоятелство възрастта на жалбоподателя, доколкото възрастта от 31 години предполага житейски опит, който е достатъчен, за да може лицето да направи оценка на деянието си по начин, позволяващ му да не извършва противоправно такова. Т.е. тази възраст не би могла да бъде определена като достатъчно млада, за да обоснове наличието на смекчаващо вината обстоятелство. Смекчаващи вината обстоятелства не се констатираха. От представената Декларация за семейно и материално положение и имотно състояние Съдът би постигнал до извод че Глоба в размер на 200 лв. не би затруднила финансово жалбоподателя предвид факта, че има месечен доход в размер на 1 000 лв. С тези съображения, Съдът би счел наложените наказания „Глоба” в размер на 200 лв. и „Лишаване от право да управлява МПС” за срок от 6 месеца, за законосъобразно определени, справедливи и съответни на конкретното нарушение, съгласно установеното по делото, което и по своя характер е чисто формално. Така наложените с обжалваното НП административни наказания, Съдът би намерил за необходими за постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административните наказания.

Съдът би приел, че обективизираната в АУАН и възприета от АНО в НП фактическа обстановка, се установява по категоричен начин от писмените доказателства и от показанията на разпитаните в съдебно заседание, проведено на 10.01.2024 година свидетели – М. А. М. и К. С. И.. Писмените доказателствени източници, по тяхното съдържание не се оспориха от страните и Съдът би ги кредитирал за достоверни, като би ценил същите при

формирание на фактическите и правните си изводи. С тази правна преценка, за обективно верни биха се възприели и свидетелските показания на М. А. М. и К. С. И.. Основания за критика по отношение на свидетелските показания на М. А. М. и К. С. И. не биха се намерили, а единствено поради служебното им качество – служители в Група „Охранителна полиция” при РУ – Харманли, в този смисъл служебната зависимост и отношения на пряка подчиненост спрямо АНО, не би било достатъчно за да обоснове заинтересованост от тяхна страна, от тук и превратно или недостоверно пресъздаване на обстоятелствата от конкретната проверка и случилите се събития, които възпроизвеждат в показанията си.

Не биха се кредитирали показанията на свидетеля Н. Ю. А., тъй като Съдът би приел, че са в противоречие с другите събрани и кредитирани доказателства.

По разноските:

По делото се констатираха действително направени разноски от страна на жалбоподателя в размер на 400 лв. за адвокатски хонорар съобразно представените Договор за правна защита и съдействие и Списък на разноските.

Съгласно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Съгласно чл. 143, ал. 1 от АПК когато Съдът отмени обжалвания административен акт или откаже да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на Жалбата е имал такъв, се възстановяват от Бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. От изложеното следва, че в полза на жалбоподателя действително следва да бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение. Съгласно чл. 144 от АПК субсидиарно се прилагат правилата на ГПК. В случая е представен Договор за правна защита и съдействие, в който е отразено, че е заплатено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв., което е минималният размер съгласно чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 година за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

За пълнота на настоящото изложение следва да се посочи, че при

присъждане на разноси на жалбоподателя под формата на заплатено адвокатско възнаграждение следва да се присъди едно такова въпреки че има две наложени наказания, тъй като защитникът осъществява **една** процесуална защита, реализирана срещу един санкционен акт, с който са наложени кумулативно (единно) наказания „Глоба” и „Лишаване от право да управлява МПС”.

Съдът не намери основание за намаляне посочения размер на присъдените разноси и съгласно разясненията, дадени с Решение от 25.01.2024 година на СЕС по дело С-438/2022 година.

Доколкото преди изменението на чл. 63 от ЗАНН, исканията за разноси са се разглеждали по реда на ЗОДОВ и се е прилагал чл. 205 от АПК, по аргумент от който за разноските, направени от жалбоподателите при обжалване на НП, издадени от органите на ОДМВР - Хасково, е отговаряла ОДМВР - Хасково, а не поделението ѝ (доколкото само ОДМВР е юридическо лице), Съдът намира, че следва да осъди именно ОДМВР - Хасково да заплати сторените в настоящото производство разноси.

В случай на потвърждаване на НП, искането на жалбоподателя за присъждане на разноси би било неоснователно.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 1 и ал. 2, т. 1 и ал. 3, т. 1 и чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, Съдът в настоящия си състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ НП № 23-0271-000324 от 19.04.2023 година на ВПД Началник Група в РУ – Харманли към ОДМВР - Хасково, с което на С. Н. Ю. с ЕГН ***** от село Г. Г., област Хасково, за нарушение на чл. 103 от ЗДВП са наложени административни наказания „Глоба” в размер на 200 лв. и „Лишаване от право да управлява МПС” за срок от 6 месеца.

На основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, ОСЪЖДА ОДМВР - Хасково с адрес: град Хасково, бул. „България” № 85, ДА ЗАПЛАТИ на С. Н. Ю. с ЕГН ***** от село Г. Г., област Хасково, сумата от 400 лв., представляваща извършените от последния разноси за адвокатско възнаграждение по АНД № 297/2023 година по описа на Районен съд – Харманли.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен

съд – Хасково в 14-дневен срок от получаване на Съобщението за изготвянето му с Касационна жалба на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Харманли: _____